

Del af dem, have erkendt, at hvad der stete, var, om end mere eller mindre ønskeligt eller heldigt — det er der, indrømmer jeg, høist forskellige Meninger om — saa dog en politisk Nødvendighed, som det ikke var værd at gøre synderlig Bæsen eller Ophævelse af. Det ærede Medlem fra Vejle (Falkensjerne) interPELLerede mig med Hensyn til Spørgsmaalet om en Grundlovsforandring. Jeg tror for Resten, at Svaret ligger i mine Udtalelser forleden Dag. Jeg anser det som et naturligt Maal for den ny Udviklingsperiode, som vi ere gaaede ind i, at føre til en Forsfatningsforandring, der kan fastslaa i Lovens Form det, som nu Flerparten i begge Ting er enigt om, d. v. s., som kan betrygge og omgærde, vil jeg snarere sige, ved Grundlovsbestemmelser det, som vi faktisk ere enige om. Jeg skal altsaa være meget villig til at arbejde med hen imod en saadan Grundlovsændring, naar Betingelserne for den foreligger. Men jeg tror ikke, at disse Betingelser foreligger, førend der gennem et Arbejde paa mere nærliggende og neutrale Opgaver er skabt den fornødne Jordbund derfor, og det bebrejder jeg noget det ærede Medlem og hans Meningsfæller, at de tage for lidt Hensyn til, naar noget saadant kan komme paa en naturlig og rimelig Maade; de ville saa overordentlig ofte begynde med Enden.

Jeg skal nu vende mig til det ærede Medlem fra Røge, som i en af sine Udtalelser til mig fremstillede sig som en politisk Rekrut fra Landet, tror jeg, han kaldte sig. Da han kom her ind og endnu i de to Aar, der forløb, indtil hans Udvikling tog et saa mærkeligt Spring fremad den 1ste April dette Aar, kunde det slet ikke falde ham ind at give de vise Mænd, som han sad i Parti med, noget som helst Raad om, hvorledes de skulde forholde sig; han vilde ikke lære de gamle Høns at fagle, som han jagde. Nu glæder det mig altsaa at se, at det ærede Medlem for Alvor har faaet Munden paa Gang og tager Korvanche for den Tausshed, som hans Bestendighed har paabudt ham at iagttage. Men jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig at fremgaa af det ærede Medlems Tale i Gaar, at han nok kunde have nogen Læretid nødvendig endnu. For Eksempel forekom det mig ikke passende, at det ærede Medlem brugte saa lang Tid til at tale om noget, som var Forhandlingerne her i Salen ganske uvedkommende, nemlig et politisk Møde i Odder, hvorved han og jeg havde haft den Fornøjelse at være til Stede; det fremmer ikke i mindste Maade Forhandlingerne her og kommer slet ikke Sagen ved. Og saa var der ogsaa en anden lille Fejl ved denne

Omtale af Oddermødet, og det var den, at det var ganske urigtigt, hvad det ærede Medlem sagde. Han paastod for det første, at jeg, som han udtrykte sig, i Odder havde holdt Generalprøve paa den Tale, jeg forleden holdt her; han vilde altsaa bibringe Tinget den Opfattelse, at jeg her i Tinget fuldstændig havde kopieret denne Tale. Man skal lede om en Paastand, med Hensyn til hvilken det er lettere at paavise, at den er fuldstændig urigtig. Thi min Tale her i Tinget var jo for største Delen Svar paa Bemærkninger, der vare fremkomne her i Salen, og holdt sig nøje dertil, og det var dog antagelig ikke de samme Bemærkninger, der fremkom paa Oddermødet, som dem, der ere fremkomne her i Salen. Der ligger altsaa allerede heri et Bevis for, at min Tale paa Oddermødet ikke kunde være nogen Generalprøve paa min Tale her. Dernæst gav det ærede Medlem en meget forfærdig Fremstilling af den Maade, hvorpaa jeg havde omtalt Reformprogrammet. Jeg tror, at alle, som kende noget til min politiske Virksomhed, hvad de end ellers kunne have imod mig, maa erkende, at det ikke er min Bane at give Befolkningen store og glimrende Løfter. Tværtimod er min Virksomhed for en meget stor Del gaaet ud paa at advare imod at tro paa de store og glimrende Løfter, som fremkomme fra en vis anden Side. Jeg holdt mig ogsaa dette efterrettelig den Dag. Det ærede Medlem kom ogsaa paa en ganske kurios Maade i Slutningen af sit Foredrag til at give mig Oppreisning, idet han sagde, at jeg havde lagt — det er for Resten ogsaa en Overdrivelse — at der ikke var Udsigt til at saa disse Reformere realisere i de første 100 Aar. Det forekommer mig ikke, at en saadan Udsigt var af den Bestaffenhed, at den kunde saa disse Husmænds Hjertes til at svulme i en saadan Grad, som det ærede Medlem mente. Hvis det kan interessere ærede Medlemmer, skal jeg meddele, at det, jeg sagde angaaende Husmandspørgsmaalet, fremkom i Henhold til en Debat, som er bleven ført der paa Egnen nogle Dage før, og gif ud paa, at jeg hørte til dem, der mente, at de Husmandsblodder, der vare omdebatterede, skulde være saa store, at en Familie virkelig kunde ernære sig derved, og det vilde blive en 3—5 Eder Land for Østjyllands Vedkommende; og der var da ikke noget saa overvættets storladent i dette Løfte. Men disse Bemærkninger fra min Side vare i øvrigt Indlæg i en Debat, som havde været ført nogle Dage i Forvejen. — Det ærede Medlem fremkom med forskellige andre Ting, som ikke holdt Stik eller berøvede paa en Misforstaaelse. Det ærede